

Sygn. akt I UK 177/09

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 2 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Gersdorf (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt

SSN Herbert Szurgacz (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania Huty Szkła i Kryształów „A.” „W.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.

o zapłatę należności z tytułu składek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 grudnia 2009 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 2 grudnia 2008 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania
i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 19 listopada 2004 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w T. stwierdził, że Huta Szkła i Kryształów „A.” „W.” sp. z o.o. z siedzibą w T. odpowiada solidarnie całym swym majątkiem za należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne Huty Szkła i Kryształów A. – S. B. w łącznej wysokości 618.206,09 zł.

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2005 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T. oddalił odwołanie Huty Szkła i Kryształów „A.” „W.” sp. z o.o. w T. od decyzji ZUS.

Sąd Okręgowy ustalił, iż w dniu 12 maja 2003 r. Firma Ochrony Osób i Mienia „W.” sp. z o.o. w T. kupiła zabudowane nieruchomości objęte księgami wieczystymi nr [a] i [b] wraz z ruchomościami, stanowiące współwłasność ustawową małżonków S. B. i K. W. za kwotę 3.009.183,40 zł. Prowadzona przez S. B. Huta Szkła i Kryształów „A.” na dzień 12 maja 2003 r. miała zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne w łącznej kwocie 618.206,09 zł. Firma Ochrony Osób i Mienia „W.” sp. z o.o. w T. została przekształcona w Hutę Szkła i Kryształów „A.” „W.” sp. z o.o. w T.. Spółka ta dokonała w 2003 r. i 2004 r. wpłat na poczet zaległości w łącznej kwocie 392.514,52 zł. Przed zawarciem umowy zakupu nieruchomości wnioskodawca nie występował do organu rentowego o podanie wysokości zadłużenia S. B. jako przedsiębiorcy.

Sąd Okręgowy uznał, iż art. 112 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. Nr 137 poz. 926 ze zm.) w związku z art. 31 i 83 ust.1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137 poz. 887 ze zm.) stanowi podstawę odpowiedzialności wnioskodawcy jako nabywcy przedsiębiorstwa za nieuiszczone składki na ubezpieczenie społeczne. Zgodnie z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych do należności z tytułu składek stosuje się odpowiednio m. in. art. 107 § 1, 1a, 2 pkt 2 i 4 oraz art. 112 Ordynacji podatkowej. W myśl tych przepisów, za zaległości podatkowe podatnika odpowiadają całym swoim majątkiem solidarnie z podatnikiem również osoby trzecie a odpowiedzialność obejmuje także odsetki za zwłokę od zaległości podatkowych oraz koszty postępowania egzekucyjnego. Do

osób trzecich, które ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe, należy m.in. w myśl art. 112 § 1 Ordynacji podatkowej nabywca przedsiębiorstwa, jego zorganizowanej części lub składników majątku związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą, jeżeli w dniu zbycia wartość tych składników wynosi co najmniej 15.000 zł. W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługiwało na uwzględnienie stanowisko wnioskodawcy, iż art. 112 § 4 Ordynacji podatkowej, z którego wynika, iż zakres odpowiedzialności nabywcy nie obejmuje należności wymienionych w art. 107 § 2 pkt 1 i 3 tej ustawy, tj. składek na ubezpieczenie społeczne niepobranych oraz pobranych a nie wpłaconych przez płatnika składek.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji brak jest racjonalnych przesłanek pozwalających na przyjęcie, że ustawodawca chciał wyłączyć odpowiedzialność nabywcy za składki na ubezpieczenie społeczne pobrane oraz pobrane a niewpłacone przez płatnika składek. Odpowiednie stosowanie tego przepisu polega na przyjęciu, że skoro wskazany w art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przepis art. 107 § 1, 1a, 2 pkt 2 i 4 nie zwalnia nabywcy ze wskazanej odpowiedzialności, zatem brak było podstaw do ograniczenia odpowiedzialności wnioskodawcy.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją wnioskodawca, zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 112 § 4 pkt 1 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i w konsekwencji przyjęcie, że wnioskodawca odpowiada za składki na ubezpieczenie społeczne niepobrane oraz pobrane a niewpłacone przez płatnika składek S. B. Apelujący zarzucił także sprzeczność ustaleń Sądu co do kwoty odpowiedzialności wnioskodawcy ustalonej w decyzji z dnia 19 listopada 2004 r. i przyjęcie, iż wnioskodawca, pomimo wpłaty na rzecz ZUS kwoty 392.514,52 zł dokonanej w dniu 12 maja 2003 r., odpowiada za zobowiązania S. B. w kwocie jego zobowiązań wobec ZUS, wynoszących na dzień 12 maja 2003 r., 618.206,09 zł. Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego oraz umorzenie postępowania lub przekazania sprawy do ponownego rozpoznania a także zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Apelujący zarzucił, iż na mocy art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych do należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne mogą mieć zastosowanie wyłącznie przepisy Ordynacji podatkowej wymienione wprost w tym przepisie, a ich zastosowanie winno być odpowiednie. Skoro przepis ten nakazuje stosować art. 112 § 4 pkt 1 Ordynacji podatkowej, z którego wynika wyraźnie wyłączenie z zakresu odpowiedzialności nabywcy składników majątku związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą należności wymienionych w art. 107 § 2 pkt 1, oznacza to że nabywca przedsiębiorstwa nie odpowiada za składki na ubezpieczenie społeczne niepobrane oraz pobrane a niewpłacone przez płatnika składek. Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych w art. 4 pkt 1 i 2 rozróżnia i definiuje ubezpieczonego oraz płatnika składek. W myśl tej definicji płatnikiem składek jest w stosunku do pracowników - pracodawca, a ubezpieczonym - osoba fizyczna podlegająca chociażby jednemu z ubezpieczeń społecznych. Skoro płatnikiem składek, a także ubezpieczonym był S. B. a ustawodawca wyłączył z zakresu odpowiedzialności nabywcy majątku składki obciążające płatnika, odpowiedzialność wnioskodawcy została ograniczona do pozostałych składek, tj. do składek należnych od ubezpieczonego.

Sąd Apelacyjny, rozpoznając apelację wnioskodawcy, powziął wątpliwość sformułowaną w pytaniu prawnym skierowanym do Sądu Najwyższego postanowieniem z dnia 8 października 2007 r.: „czy odpowiednie stosowanie art. 112 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. DZ.U. z 2005 r. Nr 8 poz. 60 ze zm.) do należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne w myśl art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. DZ.U. z 2007 r. Nr 11 poz. 74 ze zm.), prowadzi do wyłączenia odpowiedzialności zbywcy przedsiębiorstwa na podstawie art. 112 § 4 Ordynacji podatkowej w związku z art. 107 § 2 pkt 1 tej ustawy jedynie za tę część składki na ubezpieczenie społeczne, która jest potrącana przez przedsiębiorcę jako płatnika z wynagrodzenia zatrudnianych przez niego pracowników, czy też wyłączenie odpowiedzialności przewidziane w tym przepisie nie ma zastosowania do odpowiedzialności nabywcy za zobowiązania składkowe zbywcy?”

Sąd Najwyższy udzielił na tak sformułowane pytanie następującej odpowiedzi: „Nabywca przedsiębiorstwa odpowiada za należności z tytułu składek

na ubezpieczenia społeczne w części finansowanej z własnych środków przez zbywcę jako płatnika składek (pracodawcę) a nie odpowiada za należności z tytułu składek w części finansowanej przez ubezpieczonych pracowników (art. 112 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r - Ordynacja podatkowa, jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r Nr 8, poz. 60 ze zm. w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych - jednolity tekst Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm.)” W uzasadnieniu podkreślił, że dostrzega specyfikę instytucji płatnika składek na ubezpieczenia społeczne oraz bierze pod uwagę istotną różnicę w relacjach między ubezpieczonymi a płatnikami oraz między płatnikami a organem rentowym w porównaniu do relacji między podatnikami a płatnikami oraz organem podatkowym, tym niemniej różnice te nie uzasadniają takiego sposobu wykładni przepisów o wyjątkowym charakterze, jakimi są regulacje prawne dotyczące odpowiedzialności osób trzecich za należności z tytułu składek, który sprowadzałby się do negowania zakresu tej odpowiedzialności stosowanego odpowiednio na podstawie Ordynacji podatkowej. Według Ordynacji odpowiedzialność nabywcy przedsiębiorstwa jako osoby trzeciej doznaje ograniczenia między innymi przez to, że nie odpowiada on za zaległości w podatkach niepobranych lub pobranych lecz nieodprowadzonych przez płatnika (art. 112 § 4 Ordynacji). Odesłanie z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obejmuje ten przepis. Przy zachowaniu zasad wykładania przepisów o charakterze wyjątków norma wyprowadzona z tego przepisu stosowanego odpowiednio do należności z tytułu składek stanowi, że nabywca przedsiębiorstwa nie ponosi, jako osoba trzecia, odpowiedzialności za te należności, co do których zbywca odpowiadał jako płatnik. Tak odczytana norma nie uwalnia jednak nabywcy od odpowiedzialności za wszystkie należności składkowe poza tymi, które obciążały zbywcę jako ubezpieczonego. Trzeba bowiem dostrzec zasadniczą specyfikę niektórych płatników składek, wśród nich będących pracodawcami. Otóż zgodnie z art. 16 ust. 1, 1a, 1b, 2 i 3 płatnicy ci finansują w części lub nawet w całości (w odniesieniu do ubezpieczenia wypadkowego) składki na ubezpieczenia społeczne. Ich obowiązki nie ograniczają się zatem w tej części należności składkowych do czynności obliczenia, potrącenia i odprowadzenia składek; muszą pokryć składki z własnych środków. W tej części nie są w istocie rzeczy płatnikami lecz zobowiązanymi

„osobiście” co upodabnia ich do podatników. Płatnik ma wprowadzić własne zobowiązania względem organu podatkowego lecz nie obejmują one pokrywania zobowiązań podatkowych podatnika w całości lub w części. Płatnik nie „finansuje” (żeby odwołać się do słownictwa ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych) podatków tak jak to czyni płatnik składek będący – jak w rozpoznawanej sprawie - pracodawcą. Ograniczenie odpowiedzialności nabywcy przedsiębiorstwa za należności w tytułu składek na ubezpieczenia społeczne zbywcy nie mogą zatem dotyczyć tej ich części, która stanowiła własny w sensie ekonomicznym dług zbywcy względem organu rentowego. Analiza zakresu odpowiedzialności nabywcy przedsiębiorstwa jako osoby trzeciej prowadzi do wniosku, że ponosi on odpowiedzialność za te należności, które obciążały zbywcę i związane były z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą. Zakres ten nie obejmuje natomiast tych należności, co do których obowiązki zbywcy ograniczały się do ich obliczenia, potrącenia z dochodów ubezpieczonych i odprowadzenia do organu rentowego.

Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 2 grudnia 2008 r. oddalił apelację wnioskodawcy.

W uzasadnieniu wskazał, że mając na uwadze wiążący w sprawie charakter uchwały Sądu Najwyższego, wynikający z treści art. 390 § 2 k.p.c., uznał za bezzasadny zasadniczy zarzut apelacji błędnej wykładni art. 112 Ordynacji podatkowej, przyjmując, iż apelujący jako nabywca przedsiębiorstwa Huty Szkła i Kryształów „A.” odpowiada na podstawie art. 112 Ordynacji podatkowej, w związku z art. 31 i 32 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, solidarnie ze zbywcą S. B., za zobowiązania zbywcy z tytułu niezapłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, obciążające zbywcę jako pracodawcę i z tego tytułu płatnika składek. Z zestawienia należności zawartego w zaskarżonej w sprawie decyzji wynika, iż zaległość, która obciąża wnioskodawcę, nie obejmuje należności z tytułu składek w części finansowanej przez ubezpieczonych pracowników, za które, zgodnie ze wskazaną wyżej uchwałą Sądu Najwyższego, nie odpowiada nabywca przedsiębiorstwa.

Także zarzuty sprzeczności ustaleń faktycznych z zebrany materiał dowodowy zostały przez Sąd drugiej instancji ocenione jako bezzasadne.

Wyrok ten został zaskarżony przez wnioskodawcę skargą kasacyjną w całości. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu .

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 16 ust. 1 oraz ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, w brzmieniu obowiązującym w 2001 r., 2002 r. i 2003 r., poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji bezpodstawne przyjęcie, że decyzja organu rentowego która jest przedmiotem kontroli sądowej w przedmiotowej sprawie (od której wniesiono odwołanie), nie obejmuje należności, które zgodnie z wiążącą w sprawie uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2008 r. (sygn. akt I UZP 3/08) nie powinny być nią objęte, tj. że nie obejmuje ona należności z tytułu składek w części finansowanej przez ubezpieczonych pracowników;
- art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, w brzmieniu obowiązującym w 2002 r. i 2003 r., poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji bezpodstawne przyjęcie, że decyzja, która jest przedmiotem kontroli sądowej w przedmiotowej sprawie (od której wniesiono odwołanie) nie dotyczy należności, które zgodnie z wiążącą w sprawie uchwałą Sądu Najwyższego, z dnia 5 sierpnia 2008 r., (sygn. akt I UZP 3/08), nie powinny być nią objęte, tj. że nie obejmuje ona należności z tytułu składek w części finansowanej przez ubezpieczonych pracowników;
- 27 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia w brzmieniu obowiązującym w 2003 r., poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji bezpodstawne przyjęcie, że decyzja, która jest

przedmiotem kontroli sądowej w przedmiotowej sprawie (od której wniesiono odwołanie) , nie dotyczy należności, które zgodnie z wiążącą w sprawie uchwałą Sądu Najwyższego, z dnia 5 sierpnia 2008 r. (sygn. akt I UZP 3/08), nie powinny być nią objęte, tj. że nie obejmuje ona należności z tytułu składek w części finansowanej przez ubezpieczonych pracowników;

- art. 112 § 4 pkt 1 w związku z art. 107 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa w zw. z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez ich błędną wykładnię, a w konsekwencji przyjęcie, iż powód (odwołujący się) odpowiada w całości za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych - nie pobrane oraz pobrane i niewpłacone przez płatnika tych składek;
- art. 112 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez ich niezastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie, że decyzja o odpowiedzialności nabywcy, o którym mowa w art. 112 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, nie zawierająca ograniczenia do zakresu odpowiedzialności nabywcy do wartości nabytego przedsiębiorstwa, jego zorganizowanej części lub składników majątku, jest zgodna z prawem;
- art. 108 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez przyjęcie, że zgodna z prawem jest decyzja wydana z pominięciem tych przepisów i dotycząca, niezgodnie z tymi przepisami, kwestii związanych z ustaleniem istnienia należności z tytułu składek oraz ich wysokości, a także przepisów postępowania - art. 390 § 1 i § 2 k.p.c. polegające na wydaniu zaskarżonego orzeczenia niezgodnie z treścią wiążącej wykładni zagadnienia

prawnego dokonanej przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 5 sierpnia 2008 r. (sygn. akt I UZP 3/08), dotyczącego stosowania w sprawie art. 112 § 4 pkt 1 ustawy Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że uchwała ta nie ma zastosowania do oceny prawnej decyzji, która jest przedmiotem kontroli sądowej w przedmiotowej sprawie (od której wniesiono odwołanie).

W uzasadnieniu skarżący podniósł, że zaskarżone orzeczenie opiera się na oczywiście bezpodstawnym, dokonany z rażącym naruszeniem przepisów prawa, przyjęciu, że decyzja, której kontrola sądowa jest przedmiotem postępowania, jest zgodna z prawem i nie dotyczy należności, które zgodnie z wiążącą w sprawie uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2008 r. (sygn. akt I UZP 3/08), nie powinny być nią objęte, podczas gdy z treści decyzji oraz odpowiedzi na odwołanie wynika, że obejmuje ona zarówno składki przypadające bezpośrednio od zbywcy jako ubezpieczonego, jak i zbywcy jako płatnika składek, a więc całość zobowiązań składkowych z tytułu prowadzonej działalności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie zasadnicze zagadnienie prawne wiąże się z wykładnią art. 112 § 4 pkt 1 w związku z art. 107 § 2 pkt 1 ustawy Ordynacja podatkowa, drugie natomiast, z subsumpcją treści tych przepisów do ustalonego w sprawie stanu faktycznego.

W ocenie organu rentowego, a także w rozumieniu Sądu Okręgowego, w wypadku odpowiedzialności nabywcy przedsiębiorstwa odpowiedzialność ta obejmuje całość zobowiązań składkowych zbywcy. Sąd Apelacyjny, rozpoznając apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego powziął wątpliwości odnośnie do interpretacji mających zastosowanie w sprawie przepisów, wyrażoną w przedstawionym Sądowi Najwyższemu zagadnieniu prawnym: „czy odpowiednie

stosowanie art. 112 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. z 2005 r. Nr 8 poz. 60 ze zm.) do należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne w myśl art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o

systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2007 r. Nr 11 poz. 74 ze zm.), prowadzi do wyłączenia odpowiedzialności zbywcy przedsiębiorstwa na podstawie art. 112 § 4 Ordynacji podatkowej w związku z art. 107 § 2 pkt 1 tej ustawy jedynie za tę część składki na ubezpieczenie społeczne, która jest potrącana przez przedsiębiorcę jako płatnika z wynagrodzenia zatrudnianych przez niego pracowników, czy też wyłączenie odpowiedzialności przewidziane w tym przepisie nie ma zastosowania do odpowiedzialności nabywcy za zobowiązania składkowe zbywcy?”.

Sąd Najwyższy podjął uchwałę o treści: „Nabywca przedsiębiorstwa odpowiada za należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w części finansowanej z własnych środków przez zbywcę jako płatnika składek (pracodawcę) a nie odpowiada za należności z tytułu składek w części finansowanej przez ubezpieczonych pracowników (art. 112 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r - Ordynacja podatkowa, jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm. w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych - jednolity tekst Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm.)”.

Na gruncie wymienionej uchwały Sąd Apelacyjny przyjął, że „Z zestawienia należności zawartego w zaskarżonej w sprawie decyzji wynika, iż zaległość, która obciąża wnioskodawcę, nie obejmuje należności z tytułu składek w części finansowanej przez ubezpieczonych pracowników, za które, zgodnie z cytowaną wyżej uchwałą Sądu Najwyższego, nie odpowiada nabywca przedsiębiorstwa.”

Zestawienie należności obejmuje m.in. należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od stycznia 2002 r. do marca 2003 r. w kwocie 125.790,21 zł. Zgodnie z generalną zasadą art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych składkę na ubezpieczenie zdrowotne opłaca osoba podlegająca ubezpieczeniu zdrowotnemu, z wyjątkami przewidzianymi w art. 85 i 86 a odnoszącymi się do „zatrudnieniowych” tytułów ubezpieczeniowych, w przypadku których, jak np. zgodnie z art. 85 ust. 1 za osobę pozostającą w stosunku pracy, w stosunku służbowym albo odbywającą służbę zastępczą składkę jako płatnik oblicza, pobiera z dochodu ubezpieczonego i odprowadza pracodawca. Przyjmując odpowiedzialność nabywcy za tę część zaległości składkowych Sąd Apelacyjny

orzekł sprzecznie z art. 107 § 2 pkt 1 ustawy Ordynacja podatkowa. Wykładnia tego przepisu dokonana wymienioną powyżej uchwałą Sądu Najwyższego jest jednoznaczna. Już ta okoliczność uzasadnia uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Ponadto jednak podkreślenia wymaga, że organ rentowy w decyzji z dnia 19 listopada 2004 r. nie dokonał rozróżnienia na zobowiązania składkowe przypadające od zbywcy jako ubezpieczonego i przypadające od zbywcy jako płatnika. Należy zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, podnoszonym konsekwentnie począwszy od odwołania od decyzji z dnia 19 listopada 2004 r., że zgodnie z art. 112 § 4 pkt 1 w związku z art. 107 § 2 pkt 1 ustawy Ordynacja podatkowa zakres odpowiedzialności nabywcy przedsiębiorstwa nie obejmuje składek niepobranych oraz pobranych ale niewpłaconych przez płatnika – zbywcę. Tymczasem Sąd Apelacyjny rozstrzygając w przedmiocie odwołania od decyzji pominął zupełnie okoliczność, że odnosi się ona do należności z tytułu składek bez rozróżnienia części finansowanej przez zbywcę i przez jego pracowników, za wpłatę której zbywca odpowiadał jedynie jako płatnik.

Z tych powodów należało orzec jak w sentencji wyroku.

/tp/